

LATOR LÁSZLO

Az áthevült bádogtető alatt

*A csönd, a hang, a láz, a félelem
helyet cserél egymással szakadatlan,
okádja csak konokul jeltelen
teremtményeit itt valami katlan,
egyszerre van s együtt minden jelen,
egymásba habzik mélyben és magasban,
és nevet-formát keres, hogy kiváljon,
s erőt vegyen az egyhangú halálon.*

*A padláson most borzas-toll-meleg,
langyos tojás sárgája és fehérje,
sötétedik a hályogos kerek
kocsonyában a szik tűhegynyi vére,
itt eltikkadt galambok költenek,
az élet visszatódul önszivére,
hogy vörössel derengő feketében:
megtestesüljön forró anyaméhben.*

*S a magvak: a viaszos tarkabab
gödrében halvány heg, s ott belegyűrve
a vékony csíra pontosan tapad
a foszforos-meszes nyirkos sűrűbe,
kövér búza, szálbordás héjú zab,
vörös zománc cirokmag, gömbölyűre
hízott borsó, kölesgyöngy, hóka lencse
kész, hogy külön törvényét megjelentse.
Az áthevült bádogtető alatt
már kásásodva lüktető homályban
megpörkölődött tollszag, trágyaszag,
bádogsebek lobos sajjgása, nyár van,
ragadozómadár-csőr pillanat,
egy körkörös szem monomániája,
horgas figyelme tör lesz majd, s a tiszta
hártyát fekete sebbel meghasítja.*

Asszonypanasz

*Hiszen mi egymást mégis hogy lehet
nincs szeme-szája csak a gyűlölet
nincs combom-farom fogni keze csak
az oktalan meggyűlő indulat
csak a szederjes nincs-mit-mondani
csak kiökrendett gané-szavai*

*De hiszen mi egymással napra nap
ízét szagát ízemet szagomat
hisz egymásban száj száját kéz kezét
és mindörökre és mégsem lehet*

*Hisz egymással mi egy-test egy-gyönyör
álmaim forgó üregeiből
eszméletem színéig felsajog
ha még lehetne valahogy sehogy
hiszen a szó a csend mindennapok
kögörgeléke csontházon kopog*

*Hiszen mi egymást zsákutcába fut
a salétromos omló alagút
csak rothadó szemét csak matt kova
mészkösmör sehonnan sehova
ha a feszültség valahol kicsap
gyújtózsinórsistergés-pillanat*

*Hiszen mi egymást villog mint a kés
dült járatokban méshéjrecsegés*

A teremtés

*... majd felbúgnak az érdes sziklatorkok,
barbár tülkök egy ősvilági táj
forró sivatagában,
hol semmi sincs, fukar nyomai csak
egy magvaiba menekült világnak:
egy réz bokor vagy egy maroknyi száraz
fémforgácsfű, s talán valami élő:
vedlett madár, valószínűtlen állat
mészfehér ürüléke, fészke,
s valami moraj, tenger vagy folyam*

túl a kopár gerincen —
 megzendülnek az érdes sziklakürtök,
 az embertelen kékkal és ezüsttel
 csillámló vagy vasszürke szirtek
 barlangjaiban forrására gyűl
 a szűkös lázas élet —
 és hirtelen
 valami izgalom
 villámlik át a földön, és a menny
 feszes selyemből örvénylő lilába
 bolydul, s egy óriás verejtékgyöngyös arc,
 a vágy világos önkívületében,
 gyámoltalan prédául odavetve
 a mély tántorgó rengéseinek:
 a pázás jegyeivel bélyeges Szűz,
 Isten nőstény Báránya, üdvözítő
 felkentje, aki megfeszítették
 a Koponyák Hegyén, s feltámad értünk
 a tüzelő, homályló
 szemben a telhetetlen ordas éhhel:
 végtagjainak görcse-lankadása,
 a szakadozott zihálás csecsétől
 a horpadó, feltorladó hasig,
 a remegés a nyakszirt tollpihés
 teknőjétől a csigolyákon át
 a tompor tündöklő iker-hegyéig,
 a ragadozó vadállatszagot
 párologó test sötét bozótja közt
 az öl bársony falán-redőin át-
 ütő harmat mohó kínálkozása,
 a száj, a kéz, a hónalj és a combok
 nyílása-zárulása,
 mert egész lénye kész, hogy befogadja
 a jövevényt
 egy örökké érvényes pillanatra.

